

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Igora Burgera na neverejnom zasadnutí v Bratislave v trestnej veci obvineného **O. M. pre pokračujúci zločin úverového podvodu** podľa § 222 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 1T 198/2010, o dovolaní, ktoré podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dr. jur. F. M., proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave, zo dňa 4. septembra 2012, sp. zn. 3To 36/2012, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného O. M. **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 9. novembra 2011, sp. zn. 1T 198/2010, bol obvinený O. M. uznaný za vinného zo spáchania

pokračujúceho zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1. dňa 17. júna 2009 v D. na ul. G. č. X., v priestoroch T., a.s., podal žiadosť o poskytnutie hypotéky vo výške 53 000 € za účelom kúpy rodinného domu, pričom pohľadávka banky mala byť zabezpečená záložným právom k financovanej nehnuteľnosti, k žiadosti doložil potvrdenie o výške zdaňovacieho príjmu za rok 2008 vystavené Daňovým úradom Dunajská Streda dňa 12. júna 2009, v ktorom je potvrdené, že O. M., nar. X., bytom L. č. X. podniká v oblasti maloobchodu, veľkoobchodu a reklamných prác, základ jeho dane za rok 2008 predstavoval sumu 19 951,20 € a že voči daňovému subjektu neevidujú žiadne daňové nedoplatky, ďalej predložil potvrdenie vystavené Sociálnou poisťovňou pobočka Dunajská Streda zo dňa

1. júna 2009, podľa ktorého je prihlásený do poistenia ako SZČO a nie sú voči nemu evidované žiadne pohľadávky, preukazy totožnosti osôb J. P. a M. P., ako pôvodných vlastníkov nehnuteľnosti zapísaných na liste vlastníctva č. X. a č. X. k. ú. H., výpis z listu vlastníctva zo dňa 8. júna 2009, znalecký posudok, ktorým bola určená cena nehnuteľnosti, informatívna kópia z katastrálnej mapy a súhlas vlastníkov so zriadením záložného práva, na základe predložených dokumentov prišlo k schváleniu žiadosti a dňa 30. júna 2009 k uzatvoreniu zmluvy o účelovom splátkovom úvere č. X. zabezpečenom záložným právom k nehnuteľnosti so spol. T., a.s., vo výške 51 200 €, ktorý sa zaviazal zaplatiť v 360 mesačných splátkach vo výške 326,66 €, dňa 30. júna 2009 bola uzatvorená zmluva o záložnom práve medzi spol. T., a.s., ako záložným veriteľom a J. P., nar. X. a M. P., nar. X., ako záložcami, na základe nej a kúpnej zmluvy medzi kupujúcim O. M. a predávajúcimi J. a M. P. bola dňa 20. júla 2009 na účet X. poukázaná suma vo výške 51 200 €, ktorú O. M. vyčerpal, avšak do súčasnosti úver nespláca, pričom bolo zistené, že potvrdenia Daňového úradu Dunajská Streda a Sociálnej poisťovne pobočka Dunajská Streda sú sfalšované,
2. dňa 1. júla 2009 v D. na ul. G. č. X. v priestoroch T., a.s., O. M., nar. X., bytom L. č. X. podal žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 6 600 €, k žiadosti doložil potvrdenie o výške zdaňovacieho príjmu za rok 2008 vystavené Daňovým úradom Dunajská Streda dňa 12. júna 2009, v ktorom je potvrdené, že O. M. podniká v oblasti maloobchodu, veľkoobchodu a reklamných prác, základ jeho dane za rok 2008 predstavoval sumu 19 951,20 € a že voči daňovému subjektu neevidujú žiadne daňové nedoplatky, ďalej predložil potvrdenie vystavené Sociálnou poisťovňou pobočka Dunajská Streda zo dňa 1. júna 2009, podľa ktorého je prihlásený do poistenia ako SZČO a nie sú voči nemu evidované žiadne pohľadávky, na základe predložených dokumentov prišlo k schváleniu žiadosti a dňa 3. júla 2009 k uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č. X. so spol. T., a.s. vo výške 6 600 €, ktorý sa zaviazal splatiť v 72 mesačných splátkach vo výške 159 €, dňa 3. júla 2009 bola na účet X. poukázaná suma vo výške 6 513,97 €, ktorú O. M. vyčerpal, avšak do súčasnosti úver nespláca, pričom bolo zistené, že potvrdenia Daňového úradu Dunajská Streda a Sociálnej poisťovne pobočka Dunajská Streda sú sfalšované.

Okresný súd obvinenému O. M. podľa § 222 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 42 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 3 a § 36 písm. j/ Tr. zák. uložil súhrnný trest odňatia slobody na 10 rokov a 6 mesiacov pri súčasnom zrušení výroku o treste rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda, zo dňa 12. mája 2010, sp. zn. 3T 67/2010. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. zák. súd zaviazal obvineného nahradiť poškodenej T., škodu vo výške 46 223,25 €.

Proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Trnave uznesením, zo dňa 4. septembra 2012, sp. zn. 3To 36/2012, podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodu uvedenom v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V dovolaní obvinený namietal, že orgány činné v trestnom konaní porušili jednu zo základných zásad trestného konania – vyhľadávaciu zásadu (§ 2 ods. 10 Tr. por.), nakoľko sa nezaoberali vyšetrením a objasnením okolností svedčiacich v jeho prospech. Naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu videli (orgány činné v trestnom konaní (OČTK) v tom, že obvinený predložil pri žiadosti o poskytnutie úveru listiny, ktoré boli sfalšované. Obvinený namietal, že uvedené listiny sám nikdy nepredložil, ale tieto listiny predložil poškodenej spoločnosti Ing. Z. F., ktorý sprostredkoval hypotekárny úver, pričom listiny predložil svedkovi F. ďalší svedok – P. S.. OČTK pochybili, keď neskúmali, kto vybavoval potvrdenia na Daňovom úrade v Dunajskej Strede a na Sociálnej poisťovni pobočka Dunajská Streda. Tým, že obvinený nepredložil poškodenému relevantné listiny, ktorými by mohol poškodeného uviesť do omylu ohľadne splnenia podmienok poskytnutia hypotekárneho úveru, nenaplnil objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu.

V súvislosti s naplnením subjektívnej stránky trestného činu obvinený namietal, že v konaní nebol dostatočne preukázaný jeho úmysel uviesť poškodeného do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie či splácanie úveru. Poukazoval na platnú judikatúru, podľa ktorej sa na naplnenie subjektívnej stránky trestného činu úverového podvodu vyžaduje, aby páchatel' už v čase poskytnutia pôžičky konal v úmysle požičané peniaze buď vôbec nevrátiť, alebo ich nevrátiť v dohodnutej lehote (R 54/1967, R 15/1969, R 57/1978-III). OČTK dospeli k záveru, že obvinený v čase spáchania skutku tento úmysel mal, pritom obvinený v priebehu celého konania tvrdil, že mal vôľu poskytnutý úver splácať. Skutočnosť, že predmetný úver nebol schopný splácať, ovplyvnili objektívne príčiny, konkrétne strata zamestnania.

Obvinený ďalej namietal, že pri objasňovaní skutku sa OČTK nezaoberali ani objasnením skutočnosti, kto sa finančnými prostriedkami z úveru skutočne obohatil. Táto skutočnosť bola dôležitá z hľadiska motívu konania svedka P. S., ako aj ďalších osôb. Vzhľadom k tomu, že OČTK nezistili skutkový stav tak, aby o ňom neboli dôvodné pochybnosti, mali aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného).

Obvinený mal tiež za to, že v trestnom konaní bolo porušené aj jeho právo na obhajobu. OČTK mali, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, v zmysle ustanovenia § 37 ods. 2 Tr. por. zabezpečiť a ustanoviť obvinenému obhajcu. Skutočnosť, že obvinený nebol spôsobilý náležite sa obhajovať, bola popri celkovom správaní sa obvineného počas celého trestného konania zrejماً, napr. aj zo žiadosti o podanie 2. termínu (č.l. 222), z odvolania obvineného (č.l. 267) ako aj z jeho ďalších podaní. Zo správania obvineného bolo zrejماً, že si v plnej miere neuvedomoval následky svojho konania a nechápal ani dôsledky trestného konania, resp. hrozbu uloženia trestu. Tomuto svedčí aj skutočnosť, že obvinený sa viacerých pojednávaní nezúčastnil a napriek hrozbe vysokého trestu súhlasil s tým, aby sa konalo v jeho neprítomnosti. Na viac ani nesplnomocnil obhajcu na svoju obhajobu. Do istej miery mohla byť príčinou takéhoto ľahkovážneho správania sa obvineného život ohrozujúca choroba (leukémia), ktorú prekonal v mladosti.

OČTK vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, ako aj osobnosť obvineného, opomenuli svoju zákonnú povinnosť a napriek hrozbe trestu odňatia slobody, síce s dolnou

hranicou neprevyšujúcou 10 rokov, neustanovili obvinenému obhajcu, čím bolo obvinenému odňaté právo na možnosť riadnej obhajoby.

Záverom dovolania obvinený namietal výšku uloženého trestu, ktorý bol vymeraný s použitím asperačnej zásady uvedenej v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák. Poukazoval na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, zo dňa 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, ktorým bolo vyslovené, že ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák., veta za bodkočiarkou, nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto bol obvinenému uložený trest v neprimeranej a nezákonnej výške.

Vzhľadom na vyššie uvedené obvinený žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda, zo dňa 9. novembra 2011, sp. zn. 1T 198/2010, a uznesením Krajského súdu v Trnave, zo dňa 4. septembra 2012, sp. zn. 3To 36/2012, bol porušený zákon v ustanovení § 2 ods. 4, ods. 9, ods. 10 Tr. por. a § 37 ods. 2 Tr. por.; podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté rozhodnutia a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a o nej rozhodol. Súčasne obvinený žiadal, aby dovolací súd podľa § 380 ods. 2 Tr. por. rozhodol o jeho nevzatí do väzby, nakoľko nie sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Tr. por.

Obvinený podaním zo dňa 7. marca 2013 doplnil svoje dovolanie o listinné dôkazy (lekárske správy a potvrdenia, vrátane záverečnej lekárskej správy Národného onkologického ústavu v Bratislave z 14. októbra 2003) preukazujúce tvrdenia obvineného o viacročnej závažnej onkologickej chorobe.

K dovolaniu sa vyjadril aj prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda, ktorý mal za to, že súdy nepochybili a v dostatočnej miere zistili skutkový stav. Obvinený bol jednoznačne usvedčovaný výpoveďami svedkyne P. M., ktorá uviedla, že práve obvinený navrhol spolu so S. dostatočné pokrytie na kúpu nehnuteľnosti, že vybaví kúpu nehnuteľnosti na svoje meno a následne by prevzali splácanie úveru oni dvaja, pričom až neskôr obvinený od tejto ponuky odstúpil. Ďalej bol usvedčovaný výpoveďami svedkov Ing. Z. F. a S. D., ktorí potvrdili, že obvinený podpisoval zmluvy sám, pričom si musel byť vedomý podmienok zmluvy, ktoré mu boli riadne vysvetlené, ako i spôsobu poskytovania úverov. Takisto

svedkovia P. S. a A. Á. zhodne usvedčili obvineného O. M., ktorý aktívne konal pri vybavovaní úveru.

V súvislosti s namietanou výškou trestu prokurátor poukazoval na ustanovenia § 222 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého možno za trestný čin úverového podvodu uložiť trest odňatia slobody na 5 až 12 rokov. Trest odňatia slobody na 10 rokov a 6 mesiacov je teda trestom uloženým v zákonom stanovenej sadzbe.

Vzhľadom na uvedené prokurátor navrhol, aby najvyšší súd podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietol dovolanie obvineného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, síce primárne konštatoval, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), že bolo podané oprávneným procesným subjektom (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.); dospel však k záveru, že nie je splnený dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Z odôvodnenia dovolania je zrejmé, že obvinený namieta predovšetkým zistený skutkový stav a spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa v napadnutom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy v jeho neprospech.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Tr. por. je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávnych chýb taxatívne uvedených

ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Tr. por. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námietka nesprávnosti skutkových zistení, námietka proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Nie je možné, s poukazom na dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Dovolací súd môže posudzovať len to, či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia trestného zákona.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné subsumovať pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech.

Obvinený v dovolaní tiež namietal, že v trestnom konaní nebola dostatočne preukázaná subjektívna stránka – úmyselné zavinenie trestného činu.

V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 1/2011 pod č. 3, podľa ktorého dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemôže napĺňať poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t.j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

V súvislosti s námietskou obvineného, že OČTK neaplikovali základnú zásadu trestného konania (v pochybnostiach v prospech obvineného), najvyšší súd poznamenáva, že použitie zásady "in dubio pro reo", ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por., prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka iba skutkových zistení. Nakoľko dovolací súd skutkové zistenia nemôže skúmať, aplikácia tejto zásady v dovolaní neprichádza do úvahy.

Obvinený v dovolaní ďalej namietal porušenie práva na obhajobu, konkrétne že OČTK neaplikovali ustanovenie § 37 ods. 2 Tr. por., hoci vzhľadom na správanie sa obvineného, ako aj ďalšie okolnosti prípadu, bolo zrejmé, že tento nebol schopný sa sám obhajovať.

Podľa § 37 ods. 2 Tr. por. obvinený musí mať obhajcu aj vtedy, ak to považuje súd a v prípravnom konaní prokurátor alebo policajt za nevyhnutné najmä preto, že majú pochybnosť o spôsobilosti obvineného náležite sa obhajovať.

Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že súd a v prípravnom konaní prokurátor môžu považovať za nevyhnutné, aby obvinený na uplatnenie svojho práva na obhajobu mal obhajcu aj v iných prípadoch, ako to ustanovuje § 37 ods. 1 Tr. por. Pôjde napríklad o obvineného,

ktorý je sluchovo postihnutý, nemý, nevidiaci, s vadou reči zabraňujúcou mu náležite sa vyjadrovať, o obvineného, ktorý nevie čítať, alebo písať, ide o skutkovo zložitý prípad, alebo spoluobvinený, ktorého záujmy sú protichodné, má obhajcu.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že o žiadny takýto prípad nešlo, preto OČTK nemali dôvod ustanovovať obvinenému obhajcu podľa § 37 ods. 2 Tr. por. Okrem toho zo zápisnice o výsluchu obvineného z 20. júla 2010 (č.l. 11 a nasl.) vyplýva, že obvinený bol poučený o možnosti zvoliť si obhajcu, pričom sa vyjadril, že si obhajcu zvolí. Do ukončenia odvolacieho konania si však obvinený obhajcu nezvolil a ani nepožiadal o jeho ustanovenie.

V súvislosti s námietkou obvineného ohľadom uloženia trestu odňatia slobody za použitia tzv. asperačnej zásady najvyšší súd pripomína, že dovolací súd posudzuje napadnuté rozhodnutie z hľadiska súladu so zákonom účinným v čase vyhlásenia tohto rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky svojim nálezom zo dňa 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011 (uverejnený 21. decembra 2012 zákonom č. 428/2012 Z. z.), síce vyslovil, že ustanovenie § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, veta za bodkočiarkou, nie je v súlade s článkom 1 Ústavy Slovenskej republiky, avšak aplikácia asperačnej zásady pri ukladaní trestu pred účinnosťou tohto nálezu nenapĺňa žiaden z dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por.

Na záver najvyšší súd poznamenáva, že strata účinnosti časti ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. (veta za bodkočiarkou) je dôvodom na podanie návrhu na obnovu konania v zmysle § 394 ods. 1, ods. 4 Tr. por. (ide o skutočnosť súdu skôr neznámu), keďže obvinenému bol uložený trest s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák., na čo je poukázané aj v usmernení predsedu trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. marca 2013, sp. zn. Tpj 11/2013, ohľadne postupu súdov prvého stupňa vo vzťahu k vykonaniu nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011.

Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd, bez meritórneho preskúmania veci, na neverejnom zasadnutí konštatoval, že je zrejmé nenaplnenie dôvodu dovolania uplatneného obvineným, a preto tento mimoriadny opravný prostriedok podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. septembra 2013

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová